

צעירים מכל רחבי הארץ הופכים את רחוב דיזנגוף

הרוכלים של

דיזנגוף

ביקורת
"בחיי שזה על הכייפק",
אומר אחד מהלקוחות
הוותיקים, וחושף את העגיל שקנה.

**ל א אלה, איזה יופי, כמו בנור
"איבה".**
איריס נאווי ואורנית חורי בנות ה-16
נעצרו לפני ג'קי, שישב על הספסל, בי

מהק"בוז
לשלומית בריד זוג
עיניים חומות וחיוך
שבגללו ניצלה מהתקלויות עם הפקחים.

ומציעים את מרכולתם לעוברים והשבים.
"את התכשיטים אני עושה בעצמי, בעזר
רתה של טויס," מספר ג'קי. "הגענו הנה
מנואיבה. גם שם מכרנו תכשיטים לי
מטיילים. אחרי שנגמר לנו מנואיבה,
החלטנו לנסות ולמכור גם בתל-אביב."
קצת הלאה, מול פסג' הוד, יושב
ביום להם, בדיוק באותה התנוחה,
רונית קידר בת ה-18 ויובל בן-יעקוב
בן ה-17. גם הם כג'קי מציגים לתל-אביב
ביום תכשיטים. "מעניין גורא לשבת פה,"
מספרת רונית קידר, שגומות של חן
מקשטות את לחייה. "יש לנו לקוחות שר
נים, בעיקר בחורות צעירות, שאותבות
את המראה הרוק ההולך יופי עם תכשי
טים מסוג זה. גם תיירים קונים מאיתנו
סתורה, והם, בניגוד לישראלי המצוי,
אדיבים מאוד. מחזירים את התכשיטים
למקום אחרי המדידה ואינם עומדים על
המקח."

חזית קפה פרק, ברחוב דיזנגוף בתל-
אביב. הן נעצו עיניהן בשטיח השחור
שהיה פרוש לפניו.
השטיח היה עמוס בתכשיטי נחושת
ואלפקה — עגילים, צמידים ושרשראות —
שיצרו פסיפס צבעוני על רקע הקטיפה
השחורה.
ג'קי אלקופי וחברתו האמריקאית טויס
נמנים על הקבוצה החדשה שכבשה לאחרי
רונה את רחוב דיזנגוף. כל המטייל
ברחוב, נתקל ברוכלים, שיושבים על
המדרכה, בנקודות הכי עמוסות ברחוב,

"כל הרעיון לשבת כאן ולמכור תכי
שיטים," מסביר יובל בן-יעקוב, "שייך
בעצם לבחור גרמני בשם מייק. אנהנו

שניים מנואיבה
"יותר כייף פה," אומרת טויס האמריקאית
לידיה ג'קי אלקופי, שאיתו הגיעה מנואיבה.
הבעייה היחידה שמטרידה את טויס היא ריבוי החתיכות החולפות על פניהם במשך היום.

לא הולך!
היום נאנח אחד הרוכלים. "לא כל יום מצליחים למכור
הרבה סחורה." פיצוי על ההאטה בקצב העבודה, מצא הצעיר
בסקירת העוברים והשבים, כשהוא מתרכז בעיקר בסקירת אלה שהסתייכו למין החלש.

גייד, מוסיקה אכסוטית ורעשנית.
"כל מקל בעשר לירות," מחייך דויד
בן-ישי, וחושף אגב כך שני טורי שיניים
לבנות. "אני להגיע מדימונה," הוא מספר
בעברית עילגת. "אנחנו לעשות המקלות
ברית יסמין בעצמנו."
לדויד בן-ישי הצלחה רבה בקרב צעירי
רות דיזנגוף. הוא מצליח למכור מאות
מקלות בכל ערב. נוסף למחירים הזול
ולריחם הטוב מהווה הוא בעצמו אטי-
רקציה. גם העוברים והשבים שאינם רוי
צים יסמין, נעצרים כדי להתבונן בתרבוש
הלבן שעל ראשו, ולהקשיב למוסיקה הי
מקורית שהוא משמיע.
הרוכלים הקטנים צצים ברחוב דיזנ
גוף כפטריות אחרי הגשם. וכשם שהם
מופיעים, כך נעלמים — במהירות.
"רק רגע, אני מוכרת לקפל את התיק,"
אומר גט, צעיר המוכר בובות צבעוניות
עשויות מחימר. הוא רוכס את תיקו הי
שחור במהירות, ומסובב גבו לפסקח
הערייה שחולף במקום. "קשה לי להבין

גרים בקומונה בתל-אביב — חמישה חבי
רים. יום אחד הביא אחד החברים את
מייק למסיבה, ומאז הוא אצלנו. לפני
כחודש ימים החליט מייק לחזור לגרי
מניה, וגילה שששאר ללא כסף. מאז אנחי
נו מנסים לגייס את הסכום הדרוש לו
לרכישת כרטיס, גם מייק מוכר תכשי
טים, אולם הוא מעדיף לשבת ברחוב
אלנבי ההומה, בקירבת שוק הכרמל:
"הפקחים לא הגיעו לרחוב אלנבי ולא
עושים שם צרות," הוא מסביר.
"בהתחלה הלך טוב," המשיכה רונית,
"עכשיו פקחי העירייה התלבשו עלינו
והם עושים לנו צרות. הם טוענים שר
הרוכלות אסורה עליפי החוק, ומקפידים
להופיע כאן מדי יום ולסלק אותנו."
לא רק תכשיטים מוצעים על-ידי הרוכי
ליס-אמנים. על-ידי שדרות בן-גוריון ניצב
דויד בן-ישי, כושיעברי מדימונה. הוא
מוכר מקלות קטורת ברית יסמין. כדי
למשוך את תשומת-ליבם של העוברים
השבים הוא משמיע מעל גבי רשמקול

סיכה לאופינועו
וגם לתל-אביביות האהבות סיכות חוצרת חוג.
מגיעה קורין הצרפתייה, שהחליטה לנטוש את
פאריס עיר האורות, ולהשתכן בישראל. "הגברים הישראליים יותר נחמדים," היא טוענת.